

Ľudmila Podjavorinská

KMOTRY

Na fašiangy, v tamtú stredu,
prišla kmotra na besedu.

Víta si ju pani Cila:

„Ach, vitajte, pani milá,
sadjajte si — tuto, prosím...“

„Jaj, keď sa ja náhliť musím,
som len na skok.“ —

„Daj sa svete, na kávičku
zostanete?“

„Nuž ak musím... len nie sladkú!“

„Jaj, či máte peknú šatku!“

„Kúpila som v lanskom roku
v Radvani ju na jarmoku.“

„Krásna! Ale tak by riekla,
čierna by vám lepšie sekla.“

„Keď dnes všetko v bielom chodí
a ja rada podľa módy...“

„Ja zas nikdy, kmotra Mica,
nebola som parádnica,

podľa módy chodiť — inu:

ja nechcem vyjsť na mizinu.“

„Pravda,“ Mica chvostom vrtí,

„vy zas radšej na maškrtky?“

„Ja nie — verte!“ vážne vraví.

„A čo doma? Či sú zdraví?“

obracia reč kmotra Cila,
keď ju Micka zahanbila.

„Tak po troške by sme boli...“

iba mňa vše hlava bolí —

od starosti — o tie dietky:

tu im treba hračky, pletky,

a tu zasa platiť školy.“

„Mne tá starosť nie je známa,
ja si deti učím sama!

Macíka myš lapať, Minku
zakrádať sa na slaninku.“

„A či jej je u vás veľa?“

„Jajáj, kmotra, tabla celá!

A to koľká... Lenže iba je tu
jedna veľká chyba:

ak sa chytro nepoberie,
privrú ti chvost medzi dvere...“

„Jaj, či sú to mrzké cviky!

U nás máme iné zvyky:

mňa, kmotrička, moja pani
posadí vám do smotany.“

„Aha, aha, vieme, vieme,

ak sa jej prv nachlípeme,

však? A potom milú dušku

metlou dobre po kožúšku!“

Jaj, či sa len kmotra Cila

na takú reč zahanbila!

Hneď sa kávu variť brala.

Ale Micka nečakala.

Rada svojmu fígľu, žartu,

odišla bez olovrantu.